

Divoký Éterista časť druhá

Keď sa Wileth prebral a otvoril oči, bol od pol pása nahý. Ležal na slamenej podstielke v akejsi jaskynnej sieni plnej provizórnych poličiek vyrobených z konárikov zviazaných dokopy. Na stene horela len jedna fakľa a jej mihotavý plameň priťahoval jeho pohľad. Pokúšal sa rozpamätať na to, čo sa udialo, no všetko bolo len neurčitou šmuhou zvláštnych spomienok.

„Dobré ráno,“ ozval sa hlas.

Do jaskyne prišla dievka gaštanových vlasov v tmavej košeli. Okolo pliec mala prehodený tmavo zelený plášť s kapucňou. V rukách držala prútený košík plný hríbov. V tlmenom svetle fakle vyzerala nevinne a zároveň zradne.

„Kde som?“ spýtal sa Wileth a opatrne sa posadil.

„To bude ten odvar,“ odvetila a položila prútený košík na jednu z poličiek. Zobrala do ruky malú fľaštičku a ukázala ju Wilethovi. „Mal si horúčky a tento prípravok ti pomohol,“ mykla plecami. „Niekedy však obmedzí pamäť.“ Položila fľašku zase na poličku a mávla rukou. „Ale to prejde. Za pár chvíľ si na všetko spomenieš.“

„Kto si?“ zisťoval sa Wileth premeriavajúc si dievča.

„To je neslušné. Prvý sa ma predstaviť muž.“

Záchvev preletel telom Wiletha a s ním sa mu ako náhly úder blesku vrátili spomienky.

„Čo si ticho?“ opýtalo sa dievča.

„Vodra,“ zamrmľal si Wileth popos nos. „Ten lotor ma okradol a zranil.“

Cudzinka sa k nemu naklonila a priložila mu ruku na čelo. Jej vlasy voňali ako lístie a les. „Nemáš horúčku,“ povedala. „Nemal by si blúzniť. Niečo by som na to mohla pripraviť.“

„Nie,“ odsekol. Pohľadom vypátral svoju košeľu. Bola pekne poskladaná hneď vedľa slamenej postele. Začal si ju obliekať.

„Si éterista,“ poznamenala.

Ale Wileth nereagoval.

„Tvoje mlčanie to potvrdzuje,“ riekla sebavedome hnedovláska. „Si éterista. Preto na teba tak dobre zaúčinkovali moje bylinky. Normálny človek by sa s takou ranou ani nedokázal postaviť. Ty si ešte vyplieskal niekoľko darebákov v hostinci.“

„Ako si na to prišla?“ spýtal sa a vrhol na ňu pichľavý pohľad.

Prekrižila ruky na hrudi a zamračila sa. „Si tvrdohlavý a nevďačný.“

Wileth vstal zo slamníku a prešiel k provizórnym poličkám. Zbežne si prezrel byliny. Niektoré vyzerali byť čerstvo natrhané, iné zase zoschnuté. V jednej miske si všimol lístky a v druhej

lupienky kvetov.

„Pomocou nich si zistila, že som éterista?“ opýtal sa ako privoňal k bylinkám.

„Takže si?“ odpovedala otázkou.

„Nie,“ odvetil.

„Ale máš v sebe éter,“ pokračovala dievka. „Som si istá, že máš.“

„To nie je dôležité.“

„Aj sa predstavíš?“ provokovala. „Si v mojej jaskyni a zachránila som ťa. A to hneď dvakrát.“

S povzdychom sa k nej otočil. „Volám sa Wileth. Wileth Prafar.“

„Ja som Hévia.“

„Ako dlho som spal?“

„No, spal si celú noc, celý deň a potom zase celú noc. A dnes ráno si sa zobudil.“

„Dobre,“ prikývol a opatrne sa dotkol obviazaného boku. „Čo tá rana? Je v poriadku?“

„Ha!“ vykrikla Hévia posmešne a rozhodila rukami. „Tá rana, Wileth, sa bude hojiť ešte dlho.“

Zastavila som krvácanie a zápal. Ale ak chceš niekam cestovať, alebo sa zapojiť do ďalšej bitky, tak na to zabudni.“

Wileth len nemo zazeral na dievča pred sebou. Nechýbalo jej sebavedomie a jej ostrý jazyk chrľil slová celkom bez ostychu.

„Prečo si mi pomohla?“

Hévia pretočila očami a odpovedala: „Hádam nenechám niekoho len tak umrieť pri ceste. Alebo ty si tak vychovaný? Myslieť len na seba?“

„Čože?“ zamrmľal Wileth.

„Dobre si ma počul,“ odsekla. „A teraz pod' von. Najeme sa. Potrebuješ doplniť silu.“

Hévia pred vstupom do jaskyne varila polievku v kotlíku, ktorý visel nad malým ohniskom. Sem tam ju premiešala a prihodila do nej za hrst' byliniek. Wileth sedel na pni a pozeral sa okolo. Za celý čas, čo hnedovlaska varila, nepovedal ani slovo. Obdivoval okolité skaliská ukryté v lone lesa.

„Volajú to Vlčie zuby,“ povedala Hévia kým miešala polievku v kotlíku. „Tie skaly myslím.“ Nabrala trošku na varechu, pofúkala a ochutnala. „No, už to je hotové,“ dodala spokojne.

„Skrývaš sa tu?“ spýtal sa Wileth.

„Prečo by som sa mala skrývať? Som tu v lese, lebo tu môžem zbierať bylinky.“

Wileth len neveriacky pokrútil hlavou.

Hévia zatiaľ nabrala polievku do drevenej misky, pleskla do nej lyžicu a podala ju Wilethovi. „Tu máš ty nevďačník.“

„Ďakujem,“ odpovedal. Z misky stúpala para a niesla so sebou hustú korenistú vôňu. Pri jedení každé sústo pofúkať.

„Je to vývar zo sliepky,“ ozrejmila Hévია. „Bola som v tom hostinci, kde si vyvolal bitku. Hostinský mi dal sliepku za vrecko bylín.“

Prikývnutím dal Wileth najavo, že ju počul a nabral si druhú porciu. Zjedol ju behom chvíle. Dobré ho zahriala. Prázdnu misku položil na zem a čakal.

„Čo budeš robiť? Aké máš plány?“ spýtala sa ho Hévია.

„Prečo si mi pomohla v hostinci?“ odpovedal Wileth otázkou.

„Lebo by ťa tam dotrhali.“

„Poradil by som si.“

„To ťažko,“ odsekla a zamračila sa. „Ty si myslíš, že si neporaziteľný?“

„Čo od teba chcel ten vlasatý lotor?“

„Aký lotor?“ reagovala nechápavo Hévია.

„V hostinci na križovatke ciest si stála pri pulte,“ spustil Wileth. „Bol vedľa teba lúpežník Vodra a niečo ti hovoril.“

„Chcel moje znalosti rastlín a kvetov, ale odmietla som ho.“

„Prečo si mu nepomohla?“

Hévია si poklepala prstom po čele. „A ty si na hlavu? Pomáhať lotrom ako Vodra?“

„Takže ho poznáš?“ zisťoval ďalej Wileth.

„Každý ho pozná,“ odpovedala. „Chodí po týchto končinách a kradne. Pokiaľ mu teda nezaplatíš. Obchodníci mu platia za ochranu. Vieš akú ochranu myslím.“

„Rozumiem,“ prikývol Wileth. „Kde by som ho našiel?“

„Prečo ho chceš nájsť?“

„To je moja vec.“

„Nenájdeš ho,“ pokračovala Hévია. „Nikto nevie, kde je. Ukáže sa kedy chce. Navyše má za sebou veľkú bandu lotrov, bitkárov a lúpežníkov. Má uši všade.“

„Doved' ma k niekomu, kto ho pozná,“ trval na svojom Wileth

Hévია chvíľu premýšľala a potom si povzdychla. „Uvidím, čo sa bude dať robiť. Ale aj tak to nie je dobrý nápad. Mal by si na všetko zabudnúť a ísť si svojou cestou.“

„Moja cesta je pomsta.“

„Ako povieš,“ mykla plecami. Potom ukázala niekam medzi skaly. „Tam je potok. Zober misky a choď ich umyť. Hostinský si u mňa objednal nejaké byliny, ktoré som ráno stihla nazbierať. Pôjdeme mu ich zaniest.“

Wileth len mlčky prikývol, zobral misky zo zeme a vybral sa medzi skaly. Kráčaľ pomedzi Vľčie zuby a pozeral sa zo strany na stranu. Nikde žiadny potok nevidel. Len samé skaly trčiace medzi

stromami v mierom svahu.

Po začul žblnkot, ktorý ho priviedol k malého potôčiku, ktoré prúd bol široký sotva na jeden lakeť. Kľakol si pri ňom kolená a namočil špinavé misky do studenej, priam ľadovej vody.

Drhol misky a premýšľal. Stále mu po rozume chodila hnedovlasá Hévía. Páčila sa mu jej ostrá povaha, ale niečo sa mu na celej udalosti nepozdávalo. Prečo pomohla práve jemu a presne v ten správny moment?

Za chvíľu bol hotový s umývaním. Naposledy nabral do misiek vodu a opláchol ich. Potom sa vybral naspäť pred jaskyňu.

V ohnisku tleli už iba uhličky a kotlík bol preč.

„Daj sem,“ povedala Hévía, keď vyšla z jaskyne a vytrhla Wilethovi misky z ruky. Šmarila ich na zem pod skalú. „Ideme?“ spýtala sa, no nečakala na odpoveď. Jednoducho vykročila vpred.

Wileth sa vybral za ňou. Spolu opustili Vlčie zuby a pokračovali tichým lesom.

Hostinec pre pocestných na križovatke ciest vyzeral lákavo. Stál na rozľahlej trávinatej čistinke v lese. Bola to dvojposchodová budova s kamennými múrmi a šikmou strechou. Hneď za hostincom sa črtala drevená stodola pre dobytok.

Wileth a Hévía vošli dnu. Denné svetlo prenikalo cez otvorené okná. Pri drevených stoloch sedelo len pár hostí zabratých do jedla. Vo vzduchu sa niesla vôňa pečeného mäsa. Dnes vládol v hostinci pokoj. Drevené podlahy boli čisté a nikde nebolo ani stopy po rozliatom víne, bitkároch či rozbitých stoličkách.

Za pultom stál vysoký tučný muž s plešinou. Bielu košeľu mal na objemnom bruchu obtiahnutú, div že mu z nej nevyleteli gombíky. Akonáhle si všimol dvojicu vo dverách, tak zakýval.

„Hévía!“ zakričal a rukávom si utrel spotené čelo. „Máš moje byliny?“

„Samozrejme,“ odvetila a spod plášt'a vytiahla pletené vrecúško. Poťažkala ho a pokračovala: „Tu je. Ale niečo za niečo.“

„Dal som ti celé kura,“ povedal hostinský a zhlboka sa nadýchol. Znovu si utrel čelo a dodal: „Čo by si ešte chcela?“

„Ja nič,“ riekla Hévía a strčila do Wiletha. „On sa chce na niečo spýtať.“

Wileth spravil krok vpred a premeral si hostinského za pultom. Zdalo sa, že sa potí už len z toho, že stojí na mieste. Tiež sa mu očividne zle dýchalo.

„Čo by si potreboval?“ opýtal sa hostinský a oprel sa rukami o pult.

„Je tu niekto,“ začal Wileth a naklonil sa bližšie k hostinskému, „kto vie kde sa nachádza Vodra?“

Hostinský pleskol dlaňou po stole. „To si ty!“ vykrikol, akoby si na niečo spomenul. „Ty si tu hádzal fľaše a zaháňal si sa stoličkami. Prišiel si celý premočený. Hneď si sa mi zdal byť povedomý.“

„Kde ho nájdem?“ trval na svojom Wileth.

Hévia si len povzdychla a prekrútila očami. Siahla k opasku a vytiahla ďalšie pletené vrecúško rovnaké, ako to prvé. „Dobre viem čo sa tu deje,“ dala sa do reči Hévia. „Chceš zaplatiť za škody. Dám ti ešte jedno vrečko s bylinkami.“

„Daj sem,“ prikývol hostinský a vzal si od hnedovlasej dievky dve vrecúška. Jedno otvoril a nazrel dnu. „Skutočne mi pomôžu?“ opýtal sa prezerajúc si bylinky.

„Áno,“ pritakal Hévia. „Ale budeš musieť schudnúť, či sa ti to páči, alebo nie.“

„Dobre, dobre,“ odsekol objemný hostinský a zase si utrel čelo rukávom košele. Zbalil vrecúška a ukryl ich niekam pod pult. Potom sa pozrel na Héviu. „Takže dvakrát za deň?“ spýtal sa.

„Zaliat' vriacou vodou,“ odvetila bylinkárka a pokynula na vedľa stojaceho muža. „A teraz mu povedz, čo potrebuje vedieť.“

„Takže Vodra?“ spustil hostinský. „Toho len tak nenájdeš. Raz za čas sa tu ukáže, hlavne ak sa mu podarí ulúpiť niečo veľké. Obvykle tu nerobí problémy, ale keď si sa ukázal ty, tak tu bola poriadna bitka. Keď ste utiekli preč, začali sa tu biť Vodrovi lotri s nejakými pocestnými.“

„To mi je jedno,“ dal sa do reči Wileth. „Chcem vedieť, kde ho nájdem.“

Hostinský si umelo odkašľal a mykol plecami. „To naozaj neviem. Jedine že by si tu čakal niekoľko dní, kým sa neukáže. Podľa mňa ťa niekde hľadá, aby si odrezal hlavu. Ten chlap má ľudí všade, ale nikdy nevieš, kto s ním pakuje. Pár ich poznám, ale teraz tu je ani jeden.“

„Počúvaj ma, hostinský,“ prehovoril Wileth. „Prídem sem každý deň, až pokiaľ nenájdem tú špinu, ktorá sa volá Vodra. Ak sa tu ukáže, tak mu povedz, že si pre neho prídem. Rozumel si?“

„No,“ poškrabal sa neisto na hlave hostinský. „Rozumiem,“

„Ideme,“ pridala sa Hévia, chytila Wiletha za ruku a začala ho ťahať hostincom preč, pričom mu pošepkala do ucha: „Všetci sa na nás pozerajú.“

Skrývali sa v lese, kde im spoločnosť robili iba staré stromy a ticho hlbokých hôr.

„Nemôžeš sa o Vodrovi takto vyjadrovať pred ostatnými,“ prehovorila Hévia.

„Prečo by som nemohol?“ odsekol otázkou Wileth.

Hévia zastavila a pozrela sa mu do očí. „Lebo nevieš, čoho je schopný. Ak ti niečo ukradol, nechaj to tak a choď preč. Dobre ti radím. Mal by si ujsť.“

Wileth si povzdychol, otočil sa a pozrel medzi stromy. „Ako ďaleko je to k Vlčím zubom?“

„Len kúsok.“

Ďalej pokračovali lesom bez slov. Po chvíli kráčania sa dostali ku skalám, medzi ktorými sa ukrývala jaskyňa.

Hévia sa vybrala znova do lesa a Wileth si ľahol v jaskyni na slamenu podstielku. Bolela ho rana na boku a prepadala ho slabosť. Skúsil sa spojiť aj s éterom, no nedarilo sa mu to, akoby bol vzdialený a nedosiadnuteľný. Chvíľu teda ležal na slamenej posteli a znudene si prezeral všemožné poličky z konárikov. Oči mu začali klipkať a to bolo len neskoré poobedie. Rana v boku ho stále oberala o väčšinu síl. Mihotavé svetlo fakle ho zase uspávalo.

Keď sa Wileth konečne prebral v jaskyni bola taká tma, že si nevidel ani na nos. Fakľa musela vyhasnúť už dávno. Pomaly sa pozviechal a vstal. Miestnosť mal vyrytú do pamäti a vedel, ako sa dostať bez ujmy k východu. Nahmatal stenu a opatrne sa jej pridržal. Po chvíli tápania v tme vyšiel z jaskyne.

Počas hlbokej noci v horách sa vzduch vždy citelne ochladil. Cez koruny stromov prenikala slabá mesačná žiara. Ohnisko, na ktorom sa cez deň varila polievka už vyhaslo, teda až na pár žiarivých uhlíkov.

A Hévia bola preč. Wileth si domyslel, že zbiera svoje bylinky po lese. Teraz chcel zahnať smäd a vedel, kde sa nachádza potôčik.

Za tlmeného mesačného svitu sa vybral medzi Vlčie zuby. Skaly vyčnievajúce zo zeme vyzerali v tme len ako šedé siluety. Po chvíli započul jemný žblnkot. Po pár krokoch dorazil k potôčiku, ktorého hladina sa trblietala pod hviezdami. Kľakol si k nemu, nabral studenú vodu do dlaní a napil sa. Potom si opláchol tvár.

Vtedy sa z tmy sa ozvali hlasy. Jeden ženský a druhý patrilo mužovi. Wileth spozornel, vstal a nastrožil uši. Niekde medzi skalami sa v tichu noci zhovárali ľudia.

„Funguje ten odvar?“ spýtal sa hlas muža.

„Možno,“ odsekol ženský hlas.

Wileth nevedel presne určiť odkiaľ hlasy prichádzajú. Vlčie zuby tvorilo mnoho skál a tak ozvena hlasov prichádzala od všadiaľ a odnikiaľ zároveň. Potichu vykročil smerom, z ktorého si myslel, že hlasy prichádzajú. Kráčal opatrne a dával si pozor na to kam kladie nohy. Nechcel stúpiť na suchý konár a prezradiť tak svoju polohu.

„Čo znamená možno?“ pokračoval muž.

„Že neviem,“ odfrkla žena pohotovo. „Nechaj ma tak.“

Jeden hlas Wileth spoznal. Medzi skalami v tme sa rozprávala Hévia s cudzím mužom. Bude sa

musieť dostať ešte bližšie.

„Ale no tak,“ naliehal muž. „Mali sme dohodu.“

„Zober si svoju dohodu a strč si ju vieš kam.“

„Dochádza mi trpezlivosť,“ povedal muž. „Povedz mi, či ten odvar zabral a to hneď.“

Nastalo krátke ticho.

Wileth zatiaľ prešiel okolo jednej skalky a opatrne spoza nej nazrel. V tme uvidel dve siluety. Jedna mala na sebe plášť s kapucňou cez hlavu. To bola celkom iste Hévia. Druhá silueta patrila vysokému mužovi. Wileth ovalilo nepríjemné tušenie, keď rozoznal aj obrysy meča. Podvedome zatínal päste a jeho tvár sa zmenila na vlčiu, no počúval ďalej.

„Dobre,“ spustila Hévia. „Netuším, či zabral, ale ja si myslím, že áno.“

„Netušíš?“ vyhrkol nahnevane muž.

„Netuším, lebo mi o tom nepovedal. Nič mi nechce prezradiť.“

„A ako dlho by to malo účinkovať?“

„Podľa všetkého tak dva až tri dni.“

„Ani to nevieš?!“ rozčuľoval sa muž. „A za to, čo si predviedla v hostinci, by som ťa mal prebodnúť. Ešte stále ma bolí hlava.“

„Daj mi pokoj!“ zveskla Hévia.

Muž ju pevne zdrapil za ramená a začal ňou triasť, akoby bola slameným panákom. „Povedal som ti, čo chcem a ty si to nespravila!“ kričal na ňu rozzúrene. „Prečo? Myslíš si, že si nenahraditeľná?“

Wilethovi stačilo. Vyletel spoza skaly.

„Pusti ju!“ skríkol.

„Čože?“ čudoval sa muž a pustil Héviu. Tá prebehla za Wiletha, schovala sa za neho a mimovoľne ho chytila za rukáv košele.

Konečne bolo jasné, kto sa to skrýval v tme. Vďaka zjazvenej tvári a krivému nosu bol ihneď rozpoznateľný.

„Vodra,“ precedil pomedzi zuby Wileth.

„Zase sa zakrádaš nocou ako špinavý potkan?“ reagoval lúpežník. Pohotovo siahol k opasku a vytasil meč.

Wileth sa okamžite chytil éteru, ktorý konečne vycítil. V ruke mu vzplanul žiarivý éterický meč z ktorého šľahali biele plamene. Priestor medzi skalami sa presvietil tak, až sa zdalo, že je deň.

„Predtým,“ hovoril Vodra, „než sa dáme do tanca, ti musím niečo povedať.“

„Nie!“ vykrikla Hévia stojaca za Wilethom a jej stisk zosilnel „Nepočúvaj ho.“

Ale Vodra pokračoval: „Ona je na mojej strane. Celý čas bola. Vyskúšali sme si na tebe určitý odvar, ktorý ako vidím, nefunguje.“

Wileth sa zamračil, no nepovedal ani slovo. Stále pozoroval svojho protivníka. Nemohol sa nechať vyvieť z miery.

„Ten odvar,“ pokračoval lúpežník, „má éteristu odpútať od éteru.“

„Je mi to jedno,“ povedal Wileth neoblomne a ak si niečo pomyslel, nedal to na sebe poznať. „Skončujem s tebou.“

„Ešte stále ju chceš brániť?“ pokračoval Vodra. „Falošnú Héviu? Pridaj sa ku mne a hodíme všetko za hlavu.“

Hévia sa naklonila k Wilethovi a pošepkala mu do ucha. „Nepočúvaj ho. Nebolo to tak. Ja som...“

„Ticho,“ odbil ju Wileth a laktom ju odstrčil vzad.

Zastonala bolesťou aj prekvapením.

Vodra sa uškrnul ako šakal. Ostrie jeho meča sa lesklo pod žiarou bieleho éteru. „Hévia cestovala s nami, keď sme ťa okradli na ceste. Život ti zachránilo len to, že si éterista. Už dávno sme chceli ten odvar vyskúšať, len nebolo na kom. Alebo si myslíš, že Hévia sa ukázal na správnom mieste v správnu chvíľu a pomohla ti len tak?“

„Nezaujímam sa to,“ odvetil sucho Wileth.

„Teraz!“ zvolal Vodra.

Spoza skál vybehli ďalší štyria lotri. Všetci boli ozbrojení dýkami. Wileth bol v pasci a sústredene sa pozeral z jedného protivníka na druhého. Zvažoval kroky, no nevyzeralo to dobre.